

תת"ע 3452/11/17 - מדינת ישראל נגד שרבי שלומי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3452-11-17 מדינת ישראל נ' שרבי שלומי
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

המאשימה

נגד

שרבי שלומי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 20.4.17, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: **לא השתמשתי בטלפון. אני נסעתי. נסע אחרי במשך 6-7 דקות ורק לאחר מכן היא הורתה לי לעצור. אני נסעתי בטנדר גדול גבוה. היא בכלל לא ראתה שאני משוחח בטלפון. אני מציג תמונות של הטנדר. הטלפון היה ברכב, הטלפון היה מונח במקום".**

ביום 10.12.17, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידו רס"ר אלקין יבגניה, עורכת הדו"ח, שהוגש וסומן ת/1 ורס"ב ויקי בן יצחק, מטעמה הוגש מזכר, שהוגש וסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו תמונות, שסומנו נ/1.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 20.4.17, בסמוך לשעה 12:26, נהג הנאשם ברכב באור יהודה, ברחוב המלאכה, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת עם רחוב העבודה, נצפה על ידי עדות התביעה, שעמדו עם הניידת המשטרה, ביציאה מחניון, כאשר הוא פונה שמאלה בצומת, תוך שהוא אוחז טלפון נייד בידו השמאלית, בצמוד לאוזן שמאל ואוחז בהגה, ביד ימין בלבד.

העדות נסעו אחרי רכב הנאשם, עד לצומת עם רחוב יהדות קנדה, שם הורו לנאשם לעצור את רכבו וע"ת 1, רשמה מפיו את הדברים הבאים: "מה את רוצה ממני, לא דיברתי בטלפון גם לא החזקתי את הפלאפון".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא עשה שימוש בטלפון הנייד, אולי שיחק בפאה שלו והעדות לא ראו אותו. לגרסתו, האחת מהעדות לא רצתה לרשום לו את הדו"ח והעדה השנייה צעקה עליה, שתרשום אותו.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדו התביעה תיעדו באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדות ישבו בתוך ניידת המשטרה, כאשר הנאשם חלף על פניהן והבחינו בעבירה. העדות תיארו, כל אחת בנפרד, את האופן בו אחז הנאשם בטלפון הנייד - יד שמאל, צמוד לאוזן שמאל וכן, ציינו כי אחז את ההגה ביד ימין.
2. עדותן של עדות התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.
3. **בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל** קבע כבוד השופט מודריק: **"שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: **"די בכך כדי להרשיע המערער"**. **בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאלי יהוד נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט סעב: **"מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו"**.
4. גרסת הנאשם נסמכה, רובה ככולה, על הטענה כי נהג ברכב משא גבוה ועדות התביעה, שנסעו מאחוריו, לא יכלו לראות את חלקו הפנימי של הרכב, כפי שניתן ללמוד, לשיטתו, מ-נ/1.
5. טענה זו, מתעלמת כליל בתיאור נסיבות המקרה, ב-ת/1 ו-ת/2, ממנו עולה כי העדות הבחינו בביצוע העבירה, כאשר עמדו ביציאה מחניון והנאשם חלף על פניהן ולא כאשר נסעו מאחוריו, עד לעצירתו. העדות נחקרו לעניין זה בבית המשפט ועדותן עשתה עלי רשם אמין.
6. הנאשם הוסיף וטען כי גם השוטרת וגם בית המשפט, לא רצו לשמוע את דבריו, על אף שדבריו נרשמו בדו"ח וכפירתו נרשמה בפרוטוקול מיום 14.11.17.

7. עדותו של הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם טען כי העדות התווכחו אם לרשום לו דו"ח, אך לא חקר מי מהן בעניין זה, עוד טען כי לא ניתן לו להעלות טיעוניו והדבר עומד בסתירה מוחלטת לפרוטוקול הדיון.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ח, 10 ינואר 2018, במעמד הצדדים